

Arrest

nr. 136 361 van 15 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X,
handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigers
van hun minderjarige kinderen X, X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel
en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, op 7 oktober 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 19 maart 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf wordt op 25 april 2013 ontvankelijk verklaard, doch vervolgens op 9 juli 2014 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ongegrond verklaard. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Beide verzoekers dienen op 29 juli 2014 een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.4. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 3 september 2014 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 29.07.2014 bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

nationaliteit: Russische Federatie

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 09.07.2014 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 19.03.2013. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 19.03.2013 (zie bevestiging artsdd. 26.08.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 09.07.2014 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29

juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij lichten het middel toe als volgt:

“Aangezien de Wet betreffende de motivatie van de administratieve akten stelt dat:

“Art. 2.

De administratieve akten van de administratieve overheid bedoeld door het artikel een moeten het voorwerp uitmaken van een formele motivatie

Art. 3.

De geëiste motivatie bestaat uit de aanduiding, in de akte, van de consideratie in rechten en feiten die ten gronde zijn van de beslissing.

Ze moet adequaat zijn”;

Dat krachtens deze schikkingen, een administratieve akte dus onwettelijk is indien hij niet formeel gemotiveerd is of indien hij geen ten gronde pertinente motieven inhoud, die vast staan en aanvaardbaar zijn;

Dat het, het geval is van de betwiste beslissing en dat wegens diverse punten;

Dat de motivatie van de ondernomen beslissing zich steunt op gegevens die niet volledig overeenstemmen en nagezien werden;

Aangezien dat de betwiste beslissing vaststelt dat uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat de aandoening van de verzoekende partij een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit;

De motivatie van de betreden beslissing is vrij stereotiep;

Deze beslissing werd onvoldoende gemotiveerd;

Op 27 juli 2013 verzendt de verzoekende partij een nieuwe aanvraag 9ter waar op het de naam van zijn echtgenote en zijn kinderen wordt vermeld.

Het artikel 9ter, §1, 1e lid van de Wet van 15 december 1980 schikt dat: “De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Op 26/07/2014 levert de verzoekende partij een standaard medisch getuigschrift die van de ziekte, de ernst van graad en de noodzakelijk geacht behandeling getuigen.

Mijnheer [B. V.] lijdt aan een “Chronische lymfatische leukemie met aanwezigheid van adenopathieën, B-Symptomen, trombopenie en chronische nierinsufficiëntie” (Anders gezegd bloed kanker).

MIJNHEER [B. V.] wou graag uw aandacht vestigen op het feit dat, zoals vermeld in het certificaat, de gevolgen in het geval van beëindiging van de behandeling zal ongetwijfeld dramatisch zijn, omdat deze stand een gevaar vormt voor het leven en de lichamelijke integriteit. Inderdaad blijkt eruit de medische type-attest dat de hematoloog schrift in het frans dat “patient ayant bénéficié d’un diagnostic de leucémie lymphoïde chronique mais à très mauvais pronostic et n’ayant pas répondu initialement à une polychimiothérapie”(…) “Il est actuellement en suivi rapproché car (...) le risque majeure de récurrence est sévère endéans les 2 premières années et diminue après 5 ans”

MIJNHEER [B. V.] heeft dus nodig van een behandeling (een opvolging) van 2 tot 5 jaar.

Het certificaat is nauwkeurig genoeg om te beseffen dat de ziekte een zeer reëel risico voor het leven of fysieke integriteit van mijn cliënt inhoud gezien als de behandeling wordt gestopt betekent dat “en cas

d'arrêt du traitement ou du suivi d'une récurrence non diagnostiquée avec alors une nécessité immédiate d'une greffe de cellule souche (...) le pronostic est « actuellement réservé endéans les 2 premières années. Le petscan par ailleurs décrit toujours les adénopathies (...) mais étant toujours thrombopénique, le suivi régulier est capital.»

Het is inderdaad een ziekte die actueel in remissie is maar de verzoekende partij is momenteel in opvolging gebracht want het belangrijke risico van recidive is streng binnen de 2 eerste jaren na de behandeling en vermindert na 5 jaar.

De duur van de behandeling is dus ten minste van 5 jaar.

De ziekte is uiteraard zeer ernstig en zeer bedreigend voor de levenskwaliteit van [B. V.];

Gelieve ook te noteren dat er ook rekening mee wordt gehouden dat om eruit te komen moet zij nodig hebben van de steun van zijn gezin.

Even als een verbetering bestaat, lijdt de verzoekende partij aan een aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land.

Inderdaad is het mogelijk af te leiden dat de verbetering van de gezondheidstoestand van de verzoekende partij is te wijten aan het feit dat hij in België werd verzorgd.

De tegenpartij heeft het reële risico van recidive binnen het 2 jaar van het eind van de behandeling niet in aanmerking genomen.

De beslissing wordt absoluut niet gemotiveerd wat dit punt betreft.

De terugkeer van de verzoekende partij in zijn geboorteland vormen een onmenselijke behandeling aangezien het hem in zijn eerste erge gezondheidstoestand zou laten terugvallen beschadigt.

Het is dus verkeerd dat de tegenpartij het tegendeel beweert;

Bovendien, een arrest van Uw Raad, in een Franstalige kamer, van 27 november 2012 (CCE 92 309) stelt vast dat " (...) en adoptant, le libellé de l'article 9 ter de la loi, le législateur a entendu astreindre la partie adverse (de Belgische Staat) à un contrôle des pathologies allégué qui s'avère plus étendu que celui découlant de la jurisprudence invoqué par la partie défenderesse. Ainsi, plutôt que de se référer purement et simplement à l'article 3 de la CEDH pour délimiter le contrôle auquel la partie défenderesse est tenue, le législateur a prévu diverses hypothèses spécifiques » en dat « La lecture du paragraphe 1er de l'article 9ter révèle en effet trois types de maladies qui doivent conduire à l'octroi d'un titre de séjour sur la base de cette disposition lorsqu'il n'existe aucun traitement adéquat dans le pays d'origine ou le pays de résidence, à savoir :

- Celles qui entraînent un risque réel pour la vie ;*
- Celles qui entraînent un risque réel pour l'intégrité physique ;*
- Celles qui entraînent un risque réel de traitement inhumain ou dégradant*

Il s'ensuit que le texte même de l'article 9ter ne permet pas une interprétation qui conduirait à l'exigence systématique d'un risque pour la vie du demandeur, puisqu'il envisage, au côté du risque vital, deux autres hypothèses.(...) »

Dus moet de beslissing ten opzichte van de drie soorten ziektes gemotiveerd worden.

Maar forceert is vast te stellen dat de tegenpartij zich in algemene termen beperkt om zijn weigering alleen op het reële risico voor het leven van de verzoekende partij te motiveren;

Het is dus een stereotypische beslissing zonder rekening met de persoonlijke en medische situatie van de verzoekende partij te houden.

Bovendien is de ziekte van de verzoekende partij niet vermeld in de bestreden beslissing.

Er is bijgevolg een motivatiegebrek ten opzichte van het onmenselijke en vernederende karakter beschadigend van de niet- behandeling van de ziekte, des te meer dat een ander arrest van een Franstalige kamer van Uw Raad van 10 december 2012 verklaart dat “ le Conseil ne peut que constater qu’il ressort tant de la demande d’autorisation de séjour des parties requérantes que des certificats médicaux y annexés, dont la partie défenderesse disposait au moment de la prise de décision attaquée, que les parties requérantes faisaient valoir une corrélation entre l’état de santé de leur enfant et un retour dans son pays d’origine, à savoir notamment une possibilité d’aggravation de son état, argument qui n’est aucunement rencontré par la décision entreprise, qui se limite à faire état de la disponibilité et de l’accessibilité du traitement médicamenteux et du suivi médical requis au pays d’origine. (...) Dès lors, le Conseil constate que le risque allégué par les parties requérantes en cas de retour dans leur pays d’origine – à savoir notamment l’aggravation des crises de leur enfant malade – l’est à la fois au titre de condition de recevabilité et de fondement de leur demande d’autorisation de séjour. Ce constat s’impose d’autant plus qu’il ressort du certificat médical duquel l’allégation de ce risque est tirée – annexé à la demande-, que ce risque a été appréhendé par le médecin de l’enfant des parties requérantes dans l’hypothèse d’un retour au Congo. »

Er is een overduidelijke schending van het artikel 3 E.C.R.M.;

De verzoekende partij verwijst naar een arrest van 19 juni 2013: “Aangezien ervan mag worden uitgegaan dat, ingeval een advies zoals het thans voorliggende, niet ontdaan is van dubbelzinnigheid de conclusie van dat advies primeert op de overige inhoud. Daar anders over oordelen leidt er toe te concluderen dat het advies dermate onduidelijk is dat het de bestuurde niet toelaat te weten op grond van welke redenen de bestreden beslissing, die integraal naar dat advies verwijst, nu precies werd genomen, hetgeen op zich al een onwettigheid is die leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

In de mate dat de conclusie dus moet worden beschouwd als het orgelpunt van het advies, dient erop te worden gewezen dat de stelling van de arts-adviseur –zoals bijgetreden door de gemachtigde- met name dat opdat verzoeker in aanmerking zou komen voor een verblijfsmachtiging om medische redenen, er sprake moet zijn van een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte, of met andere woorden van een directe bedreiging voor het leven van de betrokkene, vindt echter geen steun in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Uit deze bepaling kan immers niet afgeleid worden dat het vaststellen van een ontbreken van een levensbedreigende aandoening volstaat om in casu de betrokkene uit te sluiten van het gehele toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, inclusief de situatie waar er sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met - name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961) (...)

De omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de Vreemdelingenwet geldt en mogelijkerwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, vormt geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zoals hierboven beschreven. Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving, wat in casu blijkt uit artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij vermag niet aan een duidelijke wetsbepaling een beperktere interpretatie geven op grond van hogere rechtsnormen. (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd geschonden, alsook de formele motiveringsplicht. Het middel is in de besproken mate gegrond.”

Aangezien dat de verzoekende partij wenst ook om beter te begrijpen de moeilijke toegankelijkheid van de gezondheidszorg in Rusland, om u te informeren de twee problemen van Rusland op het gebied van de gezondheidszorg. Inderdaad, kan dit dubbele probleem worden verklaard door vier punten als volgt:” Het eerste probleem waarop de gezondheidszorg wordt geconfronteerd is het gebrek aan mankracht. In

Rusland zijn er slechts 418 artsen per 100.000 mensen, maar er zijn ongeveer 1,6 miljoen ziekenhuisbedden (ongeveer een bed voor 90 personen), zodat gezondheidswerkers niet kan helpen iedereen. De tweede reden voor de ontoereikendheid van de gezondheidszorg is dat ziekenhuizen slecht zijn uitgerust, die het gevolg is het derde punt dat de slechte staat van de gezondheidszorg onder dekking verklaart. Zoals reeds vermeld, de vergrijzing van de bevolking blokkeert een groot deel van de fondsen die worden toegewezen aan sociale diensten zoals gezondheidszorg. Dit heeft medische voorzieningen niet in staat om apparatuur aan te schaffen of voldoende salarissen betalen om hun medische staf. De vierde en laatste reden is dat het Russische systeem van de publieke gezondheidszorg is in een staat van verval is het onvermogen van veel Russen tot de gezondheidszorg die zij ontvangen veroorloven. De prijzen van de gezondheidszorg in Rusland dramatisch toe aan de groeiende vraag van het land in termen van kwaliteit medische behandeling te ontmoeten en de fundamentele kosten die niet worden gesubsidieerd door de overheid te dekken, heeft dit geleid naar de beste behandelingen buiten de financiële mogelijkheden van de meeste gewone Russische volk"

Dat bovendien in een artikel uitgeschreven door de heer SERGEY Shishkin, doctor in de Economie en vicevoorzitter van de State University in Moskou), staat dat "de afschaffing van de significante verschillen gevonden in diverse geografische regio's in termen van hun publieke financiering, dit leidt tot ongelijkheid in de toegang tot zorg. Per hoofd van de financiering van de publieke gezondheid in rijke en arme regio's van Rusland beschuldigt een differentieel 4 tot 5 keer. (...) Het is de verslechtering van de regionale differentiatie in termen van inkomsten, wat leidt tot verdere differentiatie van de toegang tot zorg. (...)Er zijn ook significante verschillen in het aandeel van de patiënten die een gratis hospitalisatieverzekering. Het aandeel van de patiënten het recht van vrije toegang tot de ziekenhuiszorg is het hoogst in resource-producerende regio's (74,2%), is het lager in minder ontwikkelde regio's (55,7%); "

Dat de conclusie van dit papier formeel is wanneer de auteur beslist over de gezondheidszorg, omdat de Russische beweert dat, zelfs als "Rusland heeft aanzienlijke inspanningen om de gezondheidszorg te verbeteren ondernomen, (...) blijven ze onvoldoende op te lossen het grote probleem is de enorme sterfte en moeilijke toegang tot zorg. Factor van essentieel belang voor de modernisering van de gezondheidszorg om succesvol te zijn is niet alleen om geld, maar hangt vooral af van het voortbestaan van de regering om een rationeel systeem van financiering van de uitkeringen en zorg te implementeren. "

Hun aanvraag 9ter was daarenboven vergezeld van het type van medisch certificaat;

Er is dus een klaarblijkelijke vergissing vanwege de tegenpartij die schijnbaar de documenten die haar onderworpen werden niet correct nagekeken werden;

De betwiste beslissing heeft zich niet getuigd over de medische elementen die haar ter appreciatie voorgelegd werden;

De tegenpartij houdt geen rekening met de bijzondere situatie van de verzoekende partij de welke aangepaste zorgen vereist;

Het certificaat voorgelegd door de verzoekende partij duidelijk aangeeft de pathologie waaraan de verzoekende partij lijdt, de graad van ernst alsook de nodige aangepaste behandeling;

Er is een overduidelijke schending van het artikel 3 E.C.R.M; [...]."

2.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt zo, met verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de ter ondersteuning van de aanvraag ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen bij de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Zo verwijst de beslissing naar een aanvraag om

machting tot verblijf op grond van deze wetsbepaling van 19 maart 2013, in het kader waarvan op 9 juli 2014 een ongegrondheidsbeslissing werd genomen. Er wordt gesteld dat uit het standaard medisch getuigschrift voorgelegd bij de thans voorliggende aanvraag blijkt dat de gezondheidstoestand ongewijzigd is in vergelijking met de gezondheidstoestand zoals deze voorlag bij de vorige aanvraag, en deze dus enkel bevestigt. De bestreden beslissing verwijst op dit punt naar een advies van een ambtenaar-geneesheer van 26 augustus 2014, dat samen met de bestreden beslissing aan verzoekers ter kennis werd gebracht.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekers in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De Raad kan ook enkel opmerken dat het betoog van verzoekers waarbij zij verwijzen naar een motivering dat de aanvraag ongegrond zou zijn omdat geen sprake is van een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit of van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst, vreemd is aan de motivering zoals deze ten grondslag ligt aan de thans bestreden beslissing. Zij maken aldus geenszins aannemelijk als zou de motivering van de bestreden beslissing stereotiep of niet afdoende zijn. Ten overvloede dient bovendien te worden geduïd dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Nu een motivering in het licht van de toepassingsgevallen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet is opgenomen in de bestreden beslissing, en dit gelet op de vaststelling dat de aanvraag niet-ontvankelijk is op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet ook niet was vereist, kunnen verzoekers verder geenszins dienstig aanvoeren als zou geen afdoende motivering voorliggen in het licht van deze eerste bepaling. Aldus blijkt ook geenszins dat enige (formele) motivering zich nog opdrong over het risico op recidive binnen 2 jaar. De verwijzing naar rechtspraak van de Raad in dit verband is niet dienstig, nu zich thans geenszins een gelijkaardige situatie voordoet. In de situatie dat toepassing wordt gemaakt van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet kan verweerder er zich toe beperken te motiveren dat de ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een eerdere aanvraag op dezelfde grond. Er blijkt ten slotte ook nog niet dat het gegeven dat de aandoening niet wordt vermeld in de bestreden beslissing als dusdanig ertoe leidt dat niet zou zijn voldaan aan de formele motiveringsplicht. Deze wordt daarenboven wel vermeld in het advies van een ambtenaar-geneesheer van 26 augustus 2014 waarnaar de bestreden beslissing verwijst en dat verzoeker samen met de bestreden beslissing ter kennis werd gebracht.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. In zoverre verzoekers aangeven niet akkoord te gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machting tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet stelt verder:

“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

De bewoordingen van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet zijn duidelijk en behoeven geen interpretatie. Deze wetsbepaling geeft duidelijk aan dat de bij de aanvragen ingeroepen elementen met elkaar dienen te worden vergeleken, waarbij de later ingediende aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard indien de hierbij voorliggende elementen dezelfde zijn als deze die voorlagen bij de eerdere aanvraag. De wetgever heeft aldus willen verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen tot in het oneindige worden ingediend.

De Raad stelt vast dat het determinerend motief van de bestreden beslissing de vaststelling betreft dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de thans voorliggende aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat hierbij tevens wordt gewezen op het feit dat inzake de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 9 juli 2014 een ongegrondheidsbeslissing werd genomen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat het determinerende motief de vaststelling betreft dat geen nieuwe elementen zijn voorgelegd aan het bestuur en niet het gegeven dat de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf negatief werd afgesloten. Om dezelfde reden vermag een eventuele nietigverklaring door de Raad van de betreffende beslissing van 9 juli 2014 dan ook nog geen afbreuk te doen aan de thans bestreden beslissing.

Voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing legde verweerder de bij de thans voorliggende aanvraag voorgelegde medische stukken voor aan een ambtenaar-geneesheer en dit ter beoordeling van de vraag of hierbij sprake is van nieuwe elementen ter ondersteuning van de aanvraag. De ambtenaar-geneesheer stelde op 26 augustus 2014 het volgende vast:

“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag van 29/07/2014 te evalueren.

Betrokkene legt in zijn aanvraag d.d. 29/07/2014 een SMG voor, opgesteld door dr. [K. H.] op 26/07/2014 en bijlagen d.d. 23/05/2014 en 27/05/2014. Uit dit medisch getuigschrift en de bijlagen blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is (remissie post-chemotherapie) t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 19/03/2013. Op het SMG en de bijlagen wordt namelijk vermeld dat de betrokkene lijdt aan chronische lymfoïde leukemie, actueel nog steeds in remissie maar dit zijn louter symptomen van de reeds eerder ingeroepen diagnose. Op het SMG dd. 26/07/2014 wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor betrokkene. De toestand blijft stabiel en zoals in het vorige advies d.d. 03/07/2014 bleek is de nodige opvolging beschikbaar in het land van herkomst. Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene.”

Onder verwijzing naar dit advies stelde verweerder vast dat de ter ondersteuning van huidige aanvraag om machtiging tot verblijf ingeroepen elementen dezelfde zijn als deze die ten grondslag lagen aan de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekers in wezen voormelde vaststelling niet betwisten. Zij gaan in op de algemene gezondheidstand van verzoeker en lichten toe waarom zij van oordeel zijn dat deze wel degelijk een reëel risico inhoudt in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, doch blijven volledig in gebreke aan de hand van concrete gegevens te duiden welke nieuwe elementen bij de thans voorliggende aanvraag voorlagen die niet eerder voorlagen in het kader van de aanvraag van 19 maart 2013. De Raad benadrukt hierbij ook dat het standaard medisch getuigschrift van 26 juli 2014, en de hierbij gevoegde bijlagen, werden voorgelegd aan een ambtenaar-geneesheer en deze uitdrukkelijk bevestigde dat deze enkel de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand bevestigen. Het risico op recidive kan evenmin worden beschouwd als nieuw element dat niet eerder voorlag en dat ten onrechte niet in aanmerking zou zijn genomen. Verzoekers hun kritiek is in wezen te beschouwen als een kritiek tegen de eerdere beslissing van 9 juli 2014 van het bestuur waarbij de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, doch deze beslissing maakt niet het voorwerp uit van huidig beroep. De toelichting betreffende de

gezondheidszorg in Rusland is bijgevolg ook niet dienstig in het kader van huidig beroep, nu op dit punt evenmin blijkt dat er sprake is van enig nieuw element in vergelijking met de eerdere aanvraag.

De vaststelling dat de ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van dezelfde bepaling, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, heeft de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet tot gevolg en volstaat als grondslag van de bestreden beslissing.

Verzoekers betogen dat zij bij de thans voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf een standaard medisch getuigschrift voorlegden met vermelding van de ziekte, de graad van ernst van de ziekte en van de hiervoor noodzakelijk geachte behandeling. Dit gegeven is evenwel niet betwist en vermag geen afbreuk te doen aan voormeld determinerend motief van de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt tenslotte andermaal dat verweerder in de thans bestreden beslissing de ingeroepen gezondheidstoestand niet heeft getoetst aan artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, en dit ook niet diende te doen gelet op de vaststelling dat de aanvraag onontvankelijk diende te worden verklaard op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers hun verwijzing naar rechtspraak van de Raad betreffende het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet – zoals verduidelijkt in zijn § 1, eerste lid –, en hun betoog in dit verband als zou verweerder geen correcte invulling hebben gegeven aan de voorziene toepassingsgevallen, is dan ook niet dienstig en is andermaal vreemd aan de werkelijke motivering van de bestreden beslissing.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. Verzoekers betogen dat een eventuele uitwijzing van verzoeker tot gevolg zou hebben dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden. De Raad benadrukt evenwel dat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering bevat, doch enkel inhoudt dat de thans voorliggende aanvraag van verzoekers om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is en dit met name omdat de ingeroepen elementen reeds zijn ingeroepen in het kader van een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van dezelfde wetsbepaling. Dit betreft de enige vaststelling waarop de bestreden beslissing steunt. Artikel 3 van het EVRM impliceert geen recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat binnen te komen of er, zij het tijdelijk, te verblijven (Cass. 4 februari 1993, nr. 9567). De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM is niet dienstig in het kader van de huidige procedure.

2.2.4. Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS